

Liefde en vertrouwen, ons heele bestaan ligt daarin ! Ja, liefde, liefde.... onvoorwaardelijke toewijding en overgave.... aan het menschenlijke !.... Er is niets anders !"

Zacht schuddende even den arm van zijn vriend, waar zijn hand nog op lag, keek Huib peinzig voor zich uit. Na een poosje: „Och ja, och ja," — zijn gedempte stem klonk bewogen en diep — „zóó is het natuurlijk. Maar 't is dikwijls moeilijk.... Er zijn zoo bittere teleurstellingen...."

Een stilte volgde, waarin ze zich innig vereend gevoelden. Dan zei Spin, zonder Huib erbij aan te kijken: „'t Is misschien ook wel eenigszins.... in verband met zulke dingen" — hij hoestte — „dat ik je iets wou vertellen...."

Daar had je 't ! Huib keek op. „O ja.... en wat dan?"

„Dat ik.... waarschijnlijk.... ga trouwen."

„Wat zeg je? Jij?.... Tóch nog?"

„Ja, toch nog.... Vin' je 't erg bespottelijk?"

„Maar kerel ! Ik?.... Ik vind het.... sympathiek onverstandig. En... wie, als ik mag vragen.... Een collega? Ken ik haar?"

„Ja.... je hébt haar gekend." Spin zei het met zooveel nadruk in-eens, dat Huib er andermaal verbaasd van opzag.

„Wát.... Toch niet....?"

„Ja.... toch wél !"

„Janne Terwijne?"

„Ja.... Janne Terwijne...."

„Is 't waarachtig....?"

Huib liet zijn hand van Melchior's arm afzakken. Een wonderlijke, een bijna ongelooflijke sensatie kwam met schokken tot zijn bewustzijn. Hij was gewond, jaloersch, vijandig een oogenblik tegen Spin. Onzinnig — neen, afschuwelijk ! Die vrouw, dié vrouw toch altijd nog ? Maar wat voor magische krachten er dan toch uitgingen van zoo'n wezen ! Of was het zijn ijdelheid alleen weer ? Bah, bah !

Het duurde maar een paar seconden. Toen had hij het van zich afgeschud, minachtend, had Spin's hand gegrepen: „Jij prachtige, trouwe kerel.... Mag ik je feliciteeren?"

„Nog niet. Het is zoover nog niet. Zij denkt er nog over. Maar ja, ik geloof.... dat ook zij.... eind'lijk op weg is haar werkelijke levenswaarden te ontdekken. Klinkt pedant, hè ? Maar jij begrijpt wel...."

Huib zat stom, als met eerbied geslagen, door zooveel heerlijke volharding. Zooveel vertrouwen vooral in eigen liefdekracht. Zij dacht er nog over.... Dus nóg geen spontane aanvaarding. Nu haar de veiligheid geboden werd, het blijvend goede: zulk een liefde van zulk een man ! Zij dacht er over. En hij ? Maar hij was daar blijkbaar al gelukkig mee, o zoo duidelijk gelukkig ! Prachtig was het, verrukkelijk.... Maar Huib